

Конгрес у Кам'янському зібрав більше ста учасників та надихнув їх на служіння

У місті Кам'янському 5 червня відбувся конгрес з євангельського служіння, на який зібралися адвентисти та друзі адвентистської церкви з громад Кам'янського, Верхівцево, Могильова та Курилівки.

Метою конгресу було прославити Великого Бога за Його присутність у житті церкви та надихнути вірян на подальше виконання Христової місії. Для цього по декілька представників від кожної громади ділилися дієвими методами особистого та спільного євангельського служіння. Досвіди євангельського служіння, що почули учасники конгресу, були надихаючими й несли надію! Деякі, з почутих методів служіння були простими, але дуже зворушливими, про що свідчили сльози на очах слухачів. А деякі методи потребують згуртованих організаційних зусиль відділів громад. Але, як перші, так і другі мають добрі результати.

Підтримати конгрес приїхав керівник відділу суботньої школи та особистого служіння церкви у Східно-Дніпровському регіоні Володимир Ярош, який прочитав семінар з практичного служіння, а через проповідь пастора Руслана Валеєва, Господь відкрив принципи духовного зростання людей і разом з цим, необхідність безупинно сіяти насіння Євангелії тими методами, які доступні нам на даний момент.

Певні приклади, порівняння та фрази закарбуються у людських серцях й будуть своєчасно окриляти надією та миром Божим служителів місцевих громад, коли на місіонерському полі настане важкий час, а небо затягне хмарами тривоги й розпачу.

Разом зі свідченнями та духовними настановами конгрес супроводжувався молитвами пресвітерів громад та хвилиною

мовчання у згадку про чудову людину, посвяченого Господу пресвітера церкви Терентія Полянського, який пішов під час пандемії, віддано та сміливо виконуючи обов'язок Божого покликання! Хорові, сольні та загальні прославлення Великого Бога наповнювали зібрання Господнім миром, радістю та бажанням ревностно служити Христу!

Співпереживання, розуміння, надихаючі досвіди та Дух Святий об'єднали людей, створивши особливу атмосферу й надавши нових сил на подальшу працю.

Хоча б одне зі свідчень конгресу хотілося б передати вам, дорогі читачі:

Хочу прославити Господа і тільки Господа за все, що здійснюється навколо нас: добре, й худе. Його шляхи не наші шляхи. У мене була сусідка Наталя, котра жила на першому, а я на четвертому поверсі будинка. Прожили ми у ньому 33 роки; вітались, зрідка мали коротенькі бесіди й поспішали жити далі. Як настала весна, я побачила свою сусідку, яка дуже схудла. Потім я дізналася, що у Наталі рак шлунку 4-ої стадії. І я зрозуміла, що потрібно терміново йти до неї та розповісти їй про надію – про Христа; тому що я знаю, що таке рак, і як від цієї хвороби страждають люди, бо ж мій чоловік помер від цієї хвороби чотири роки тому.

Я відразу схопила букет квітів, попросила у Господа благословення, щоб він допоміг сказати потрібні слова й не плакати. Так я почала ходити до неї, говорити й читати з Біблії про надію та спасіння, про нашого Господа; і звичайно слухала її розповіді про невдалий шлюб.

Наталя уважно слухала, задавала питання і мені доводилось декілька днів вислуховувати її скарги й образи на її чоловіка, але потім я розповіла їй, як Христос дарує прощення усім нам, і що вона повинна пробачити свого чоловіка. А потім я ходила до її чоловіка і говорили йому, щоб він встиг попросити пробачення у своєї дружини за всі свої помилки, і він це

зробив. Ось так я ходила ціле літо і осінь до неї із квітами й Господом. З кожним днем її біль ставав все більше, вона худа й ставала слабшою. Ми кожного разу з нею молилися. Вона навчилася молитися від душі і вже молилася сама. Проте Наталя палила.

Хвороба не дозволяла їй ані їсти, ані пити, а от палити жінка могла. Я думала, як їй без докору сказати про цю негарну звичку?. Вона за спеціальністю медсестра із досвідом у 40 років, і вона чудово знає про шкідливість паління. Я почала носити їй льодяники і обережно говорити, що коли їй закортить палити, то щоб вона їла льодяник. Одного дня я помолилася, щоб Господь дав мені мудрості, прийшла й відразу почала говорити:

– Як ти прийдеш у Царство Небесне до Ісуса і янголів із цигаркою в губах? Янголи, небожителі та Ісус не палять.

І я майже суворо сказала, що їй потрібно зробити вибір, адже не можна через цю недобру звичку втратити благословення і спасіння.

З того часу я більше не поверталася до цієї розмови. Минув тиждень і вона мені розповідає зі слізьми: «Уже 5 днів минуло з того моменту, як я кинула паління».

Ми обидві заплакали й подякували Господу.. Більше Наталя не поверталася до цієї звички. Хочу сказати, що за ці місяці ми подружилися, наче наздоганяли ці 33 роки, впродовж яких майже не спілкувалися з нею. Вона дуже багато розповідала про своє життя, про свої радощі й переживання, а я розповідала їй. Наталя все жалкувала про те, чому раніше ми з нею так не дружили, як зараз.

Коли її невістка дізналася про наше спілкування, то попросила не ходити й не турбувати жінку. Я припинила ходити до Наталі на два тижні. Микола Сидорович якось зателефонував мені і запитав, як там моя сусідка. Я розповіла йому всю ситуацію і він мені сказав, що все ж таки потрібно відвідувати Наталю. Я відразу взяла фрукти, помолилася й пішла. Попросила чоловіка

Наталі зайти на одну хвилинку. Він мене впустив і ця хвилинка перетворилася у годину.

Після цих відвідин я завжди брала з собою щось з овочів або фруктів, а чоловік сусідки пускав мене до їх оселі. Через деякий час Микола Сидорович знову зателефонував і запитав мене про Наталю, я йому все розповідала. Він запитав, чи розмовляли ми про хрещення. Я відповіла, що ні; потім хутко зібралася того ж дня з дачі і разом із сумками, не заходячи додому, я пішла до Наталі, щоб сказати їй про хрещення, тому що знала, що їй вже зовсім зле.

Наталя, коли почула про заповіт з Господом, відразу ж погодилася, бо ж не хотіла запізнитися. Господь завдяки молитвам почув нас й усе влаштував: чоловік жінки у той день пішов на риболовлю, її невістки й сина також не було вдома; і ніхто не заважав Юрію Володимировичу провести бесіду із Наталею й провести обряд хрещення у ванній кімнаті. Наступного дня жінка вже не вставала з ліжка, її покинули сили.

Мене дивувало те, що вона нічого не їла і майже нічого не пила, висохла й залишилися одні кості. Вона казала мені: «Як же мені хочеться напитися води перед смертю вдосталь».

△ Module cannot be rendered as the requested content is not (longer) accessible. Contact the administrator to get access.

На молитовному зібранні 21 листопада 2020-го року ми молилися за нею всією громадою. Юрій Володимирович тієї суботи також підніс нашому Господу палку молитву, щоб Бог вирішив це питання. Після зборів я прийшла додому й помолилася до Господа, просила його удостоїти мене такої честі, щоб Наталя почула при мені і щоб її страждання закінчилися. Я узяла псалми й пішла до неї, перед цим вирішивши сидіти коло неї цілий день. Я розповідала їй про свої уявлення щодо царства небесного: які в нас будуть будинки, садки, квіти, пташки; що наші будинки будуть поруч і ми будемо з Господом цілу вічність. Вона широко розкрила очі й перестала стогнати і дуже

уважно слухала. Потім я співала для неї не псалми, а тихо-тихо, наче колискову перед сном, проповіді прославлення нашого Господа.

Коли я для неї співала й розповідала, у своїх думках я просила Господа, щоб Наталя почила за моєї присутності. Я співала й розповідала, не замовкаючи, без перестанку; і робила це так довго, що почула, як мій голос вже хрипить. Господь подарував мені таку честь і Наталя тихо й спокійно зітхнувши декілька разів, заснула смертним сном. Я сказала її чоловікові, який знаходився в іншій кімнаті, щоб він викликав поліцію та швидку, а сама і з радістю і подякою покинула цю сумну кімнату; вийшла на вулицю, підняла до неба свої очі й усміхаючись, я дякувала Господа за його милість до нас, і що Наталя почила із Господом та її страждання на цій землі закінчилися. У людей, які не мали надії і Господа, – сум, а у нас радощі у Господі нашім та розуміння, що Господь дарує вічне життя Своім дітям. Слава вічна нашому Богу!

Марія Федорова

Джерело: logosinfo.org